స్వప్నవాస్తవదత్త

సుబ్బారావు జీవితంలో యౌవనం తిరుగుతూంది. ప్రొద్దున్నే గెడ్డం గీసుకొంటూ 'అబ్బాయ్! నీ జీవితం రంగు వెలిసిన కాగితంపువ్వు! పాలిపోయిన ఫొటోగ్రాఫ్! కాలిపోయిన ఎలెక్ట్రిక్ బల్బు! నీఆశ మొద్దుబారిన రేజరుబ్లేడు' అని సుబ్బారావుతో సుబ్బారావుఅద్దంలో అన్నాడు. కళ్ళకిందనల్లని అర్ధచంద్రాకారపు ముడతల్ని చూసుకొని పెదవి విరిచాడు. గెడ్డం తెగింది. రక్తం రాలేదనుకొనే లోపునే వచ్చింది. గంటుమీద పటిక అద్దాడు. చురుక్కుమంది. సగం చేసుకున్న గెడ్డాన్ని అలాగే వదిలేద్దామనిపించేటంత చురుక్కు. వదిలేస్తే బాగుండదని గెడ్డం పూర్తిచేశాడు. వెన్నెలరాత్రిలో నక్షత్రాలలాగ అక్కడక్కడ కనబడీ కనబడకుండా చూపుకి దొరక్కుండా చేతికి తగులుతూ వెంట్రుకలు మూలాల్లో మిగిలిపోయాయి. సుబ్బారావు ఫరవాలేదనుకున్నాడు. రేజరుతోనే మీసాలు సవరించాడు. ఒకపక్క హెచ్చు, రెండోపక్క తక్కువ తెగింది. రెండింటినీ సరిసమంగా పెట్టే యత్నంలో మీసం రూపుమారింది. చివరికి మీసం పూర్తిగా తీసేశాడు. మొహం పేడిమూతిగా, ఖాయిలా పడ్డవాడిలా తయారయింది. అందవికారం అయింది. 'అయినా ఇబ్బంది లేదు. నన్నుచూసి మెచ్చుకొనేవాళ్ళెవరున్నారులే' అని సుబ్బారావు మనస్సులో అన్నాడు.

నిజమే! సుబ్బారావునిచూసి మెచ్చుకొనేవాళ్లు లేరు. అనాకారి కాకపోయినా అతని రూపాన్ని చూసి మోహించే

ఆడవాళ్ళు లేరు. స్నేహాన్ని కోరేవాళ్ళు కనబడరు. తనలో ఏదో పెద్దదోషం, తన ప్రవర్తనలో ఏదో లోపం ఉందనుకున్నాడు. తనలో తనకి పెద్ద అపనమ్మకం కలిగింది. తనమీద తనకి పెద్ద అనుమానం రగిలింది. విశ్వాసం తొలగింది. విరక్తి మిగిలింది. తనతోటివాళ్ళు ఏనాడో పెళ్ళిళ్ళు చేసుకొన్నారు. ఇప్పుడు పిల్లలతండ్రులు అయ్యారు. నిన్న సుబ్రహ్మణ్యం అయిదేళ్ళకూతుర్ని వెంటపెట్టుకొని బజారొచ్చాడు. కూతురు ఏదో కొనిపెట్టమని మారాంచేసింది. సుబ్రహ్మణ్యం సముదాయించాడు. అప్పుడు అతడిలో ఏదో సంతృప్తి, సంతోషం సుబ్బారావుకి కనబడ్డాయి. ఇవన్నీ తనకు లేవే అన్న బాధ అతడిలో రాజుకొంది. అక్కడ ఇంక ఉండలేక సుబ్బారావు 'పనుంది వెళ్ళొస్తా' అని తప్పుకొన్నాడు. రామస్వామికి వాళ్ళ పక్కింటివాళ్ళఅమ్మాయి ప్రేమలేఖలు రాస్తూంది. వాడితో ఆపిల్ల లేచిపోవడానికికూడా సిద్ధంగా ఉందట. సలహా చెప్పమని రామస్వామి సుబ్బారావుని అడిగాడు. ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. రామస్వామిమీద అసూయ, ఈర్ష్య ముంచుకొచ్చాయి. తనతో లేచిపోవడానికి కాదుగదా, తనకు ప్రేమలేఖలు రాయడానికి, తననిచూసి చిరునవ్వు నవ్వడానికికూడా ఏ ఆడదీ సిద్ధంగా లేదు. సుబ్బారావుకి దుఃఖంవచ్చింది.

యౌవనం మళ్ళిపోతూంది. కరిగత్తి కరిగత్తి పారిపోతూంది. అయినా అతడిమనస్సులో నిలిచే ఆడదానిని, అతడి జీవితాన్ని పంచుకునే సుందరిని, అతడిచూపుల్ని తన చూపులతో కట్టేసి అతడి భవిష్యత్తుని తన బ్రతుకుతో జతచేసే అనురాగవతిని అతడు సంపాదించుకోలేకపోయాడు. సుబ్ర

హ్మణ్యం కూతురు మారాంచేస్తుంది. రామస్వామికి రోజుకో ప్రేమలేఖ వస్తోంది. సీతాపతి పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాడు. కామేశం పెళ్ళాన్ని పుట్టింట దిగబెట్టడానికి వెళ్ళాడు. అనంతరావు వాళ్ళమేనమామకూతురితో సినిమాల కొస్తాడు. సుబ్బారావు ఎక్కడి కేనా పారిపోదా మనిపించింది. బిగ్గరంగా అరవా లనిపించింది. ఉత్తపుణ్యానికి స్నేహితులదవడమీద చాచి లెంపకాయకొడదా మనిపించింది. వెన్నెలరాత్రిలో గొడుగేసుకొని తిరగా లనిపించింది. కూరల మార్కెట్టులో పొట్లకాయలు మెడలో వేసుకొని న్యూసు పేపర్లు ఇంటికి చుట్టబెట్టుకు తిరుగుదామనిపించింది. తను లోకవిరుద్ధంగా ఉంటున్న సంగతి తనకు తెలుసునని లోకానికి తెలియచేద్దా మనిపించింది. తనమీద తనకి ఒళ్ళుమంట రెచ్చింది. ఏడుపొచ్చింది.

నూతిదగ్గర స్నానంచేస్తున్న సుబ్బారావు నూతిలో పడిపోదా మనుకున్నాడు. కాఫీతాగుతున్న సుబ్బారావు కాఫీలో విషం కలుపుకొందా మనుకొనేవాడు. బస్సులో ప్రయాణం చేస్తున్న సుబ్బారావు బస్సుకింద పడిపోదా మనుకొనేవాడు. ఆఫీసులో పద్దులురాస్తున్న సుబ్బారావు ఆ పుస్తకాలు చించేద్దామనుకొనేవాడు. ఎలక్ట్రిక్ స్తంభాన్నెక్కి రెండుచేతులా రెండువైర్లు పట్టుకొందా మనుకొనేవాడు. సీత కాళ్ళదగ్గర కత్తిపెట్టిపొడుచుకొని ఆ రక్తంతో ఆమెపాదాలు కడుగుదా మనుకొనేవాడు. సీత రెండువందలమైళ్ళదూరంలో ఉంది. ఒకనాడు తన అందుబాటులోకి వచ్చింది తనని చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. లజ్జగా మొఖం వంచినట్టువంచి ఇష్టంగా చూసింది. తను మర్యాదగా భయపడ్డాడు. పిరికిగా మూగ

వోయాడు. వణుకుతూ కూర్చున్నాడు. ఇవాళ సీత రెండువందలమైళ్ళ దూరాన కాపురం చేస్తోంది. సుఖంగా మర్చిపోయింది. హాయిగా బ్రతుకుతోంది. ఈ రెండువందలమైళ్ళు తిండీ నిద్రా లేకుండా నడిచివెళ్ళి సీతనిచూసి 'సీతా! ఆనాడు పొరపాటుచేశాను' అని మారుమాటాడకుండా తిరిగివచ్చేదామనిపించింది. సుబ్బారావు కళ్ళు తుడుచుకొన్నాడు. సీతని మళ్ళా తలచుకొన్నాడు.

నిన్న రాత్రి సుబ్బారావుకి కల వచ్చింది- తను పిల్లలాడుకొనే ఢమఢమాలబండికి అయిదుపోగుల జందెం కట్టి ఆఫీసుకు వెళుతూ లాగుతున్నాడట. ఆ చిన్న బండీలో మరీ చిన్న సైజు సీత కూర్చుందట. కొంతదూరం వెళ్ళాక జందెం తెగిపోతే, సీత తన మంగళసూత్రం తీసి యిచ్చి దాన్ని బండీకి కట్టమందట,

ఇది జ్ఞాపకం వచ్చి సుబ్బారావు బాధపడ్డాడు. సీత తనకోసం త్యాగాలు చేస్తుందనీ, చెయ్యాలని అతడికోరిక. అది జన్మలో జరగదు. అందు కది కలలో తీర్చుకొంటున్నందుకు సుబ్బారావుమీద సుబ్బారావుకి జాలివేసింది. కోపమొచ్చింది. రామస్వామితో వాళ్ళ పక్కింటి అమ్మాయి లేచిపోవడానికి సిద్ధంగాఉందని తెలిశాక, సీతకూడా తనతో లేచిపోతే బాగుంటుందేమో అన్న ఆలోచన తనకి తట్టాక, ఈకల వచ్చిం దన్నమాట! అవినీతిగా ఆలోచిస్తున్నందుకు సుబ్బారావు సిగ్గుపడ్డాడు. తన కలలోని అంతరార్థం తనకి తెలిసిపోయినందుకు మరింత బిడియపడ్డాడు.

ఒంటరిగా కూర్చొని నిన్న రాత్రొచ్చిన కల గురించే సుబ్బారావు ఆలోచించాడు. ఎంత ఆలోచించినా ఆ చిన్న పిల్లల ఢమఢమాలబండికి అర్థం దొరకలేదు. సీతని తన పద్ధెనిమిదో ఏటగాని అతడు తొలిసారిగా కలుసుకోలేదు. అటువంటప్పుడు చిన్నతనపుఆటలతో ఆమెని కలలో ఎందుకు ఊహించుకొన్నాడో అతడి కర్థం కాలేదు. ఢమఢమాలు బండీ సంకేతం బోధపడలేదు. అది ఈడుస్తూ తను ఆఫీసు కెళ్ళడం అంతకన్నా అవగాహన కాలేదు. కలలోని కారణాలలో ఈదలేక సుబ్బారావు అలసిపోయ్యాడు. లాభంలేదని ఊరుకొన్నాడు.

కళ్ళుమూసుకొని సిగరెట్టుకాలిస్తే కాల్చినతృప్తి ఉండదు.

బూటుకాలితో నిప్పుతొక్కితే బాధకలగదు.

కలలో కోరిక తీర్చుకొంటే ప్రయోజన ముండదు.

చిరిగిపోయిన లాల్చీమీద స్వెట్టరు తొడుక్కొని సుబ్బారావు వీధరుగుమీది కొచ్చాడు.

ఎదురింటి వాళ్ళబ్బాయి ఆరేళ్ళవాడు పిల్లికూన తోక పట్టుకొని లాగుతున్నాడు. సుబ్బారావుకి పట్టరాని కోపమొచ్చింది.

ఒంటినిండా జ్వరం క్రమ్మింది.

తలలో ముసురు పట్టింది.

కాళ్ళకి చక్రాలొచ్చాయి.

చక్రాలు తిరిగేయి. పరిగెత్తాయి.

అబ్బాయి దగ్గర ఆగిపోయాయి.

సుబ్బారావు పిల్లికూన శోకలాగుతున్న కుర్రాణ్ణి నిప్పులో కాలిపోతున్న పెండలం దుంపని లాగినట్టు చటుక్కున లాగేశాడు. వాణ్ణి ఎడా పెడా దవడమీదా, భుజం మీదా ఎక్కడ చెయ్యిపడితే అక్కడ బాదేశాడు. కుర్రాడు ఏడుస్తూ బొబ్బలుపెట్టడం సుబ్బారావుకి వినబడలేదు. ఏడుపువిని అక్కడికి వొచ్చిన కుర్రాడితల్లి నెత్తీ నోరూ మొత్తుకోడంకూడా వినబడలేదు.

కుర్రాడితల్లి తనని గొంగళి పురుగుని లాగిపారేసినట్టు ఈడ్చేశాక, ఆ ఊపులో తను పక్కనున్న సైడుకాల్వలో పడ్డాక, ఆ పడడంలో తలకి బొప్పికట్టాక సుబ్బారావుకి కొద్దిగా తెలివొచ్చింది. 'నీ చేతులు పడిపోనూ! కుర్రాణ్ణిలా కొట్టడానికి నీకు చేతు లెలా వచ్చాయిరా' అని కుర్రాడితల్లి కోపంగా ప్రశ్నిస్తుంది. సుబ్బారావు తడుముకోకుండా 'ఏం మీ కుర్రాడుకూడా నాలాగ ఎందుకూ పనికి రాకుండా తయారవాలనా మీ ఉద్దేశం, మీ వాడినికూడా ఆడపిల్లలు చూసి అసహ్యించుకొంటే మీకు సంతోషం కాబోలు!' అని జవాబు చెప్పాడు.

ఈ జవాబులోని అర్థం ఆ యిల్లాలికి బోధపడక ఏడుస్తూన్న కుర్రాణ్ణి ఎత్తుకొని సుబ్బారావుని తిట్టుకొంటూ ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. గాని సుబ్బారావుకి తన జీవితంలో తను ఎందు కీ విధంగా తయారైనదీ చటుక్కున బోధపడ్డాది.

సుబ్బారావుని చూసి సుబ్బారావు అభిమానంతో నవ్వేడు. భయంలేదని సలహా ఇచ్చాడు.

తన జీవితంలోని చిన్ననాటి రోజుల పేజీలు సుబ్బారావు కళ్ళముందు వెనక్కి తిరిగాయి. తను ఆడపిల్లలతో ఆడుకొనేవయస్సింకా దాటనిరోజులు గ్యాపకంవచ్చాయి. తిరణాళ్ళలో కొనుక్కొన్న ఘమఘమాలబండికి పిల్లిపిల్లని కట్టి దాన్ని ఖాసింసాహెబు జట్కాగా చేద్దామనుకొన్నాడు. పిల్లిపిల్ల లొంగటంలేదు. ఘమఘమాలబండిని పూర్తయనివ్వటం లేదు. ఎగిరి గంతేసి అది పక్కవాటాలో అద్దెకుంటున్న వాళ్ళ గదిలో దూరింది. తను దాన్ని వెంటాడేడు; పట్టుకొన్నాడు; అది పెట్టెల సందులోకి పారిపోతూవుంటే దాని తోకపట్టుకొని లాగాడు; పిల్లికూన తెగ అరిచింది; పక్కవాటా వాళ్ళ అమ్మాయి వరహాలు తన్ను చూసింది, పిల్లిపిల్లని వదిలెయ్యమంది; తను వదిలెయ్యలేదు; వదిలెయ్యకపోతే వరహాలు తన సహవాసం ఉండనంది. తను వినలేదు. పట్టుదలగా పిల్లిపిల్ల తోకని లాగాడు. అది రోషమొచ్చి తన మీదికి ఉరికింది. పంజాతో బక్కరింది. తను ఏడిచాడు. వరహాలు నవ్వింది. తనంటే అసహ్యమైంది. తనతో మాట్లాడడం మానేసింది. వాళ్ళఆటల్లో తన్ను చేరనియ్యడం మానేసింది. ఆడపిల్లలందరు అతడిసహవాసం మానేశారు. వాళ్ళతో ఏది మాట్లాడినా వెటకారంచెయ్యడం మొదలెట్టారు. ఆరోజునుంచి, ఆడపిల్లలంటే తనకి అసహ్యంవేసింది. లోకంలో ఆడపిల్లలదరూ ఈ జన్మంలో తన సహవాసం ఉండరనిపించింది. అలా అనుకోడం తన తప్పేనని ఇన్నాళ్ళకి సుబ్బారావుకి సుబ్బారావు సైడుకాల్వలో పడ్డాక, తల బొప్పికట్టాక చెప్పాడు.

సుబ్బారావుకి తన కలలోని సంకేతాలన్నీ అర్థమయ్యాయి. గదిలోకిపోయి చిన్ననవ్వు నవ్వాడు. అద్దం ముందుకుపోయి ముఖం చూసుకున్నాడు. మళ్ళా నవ్వుకొన్నాడు. తననిచూసి తనకే నవ్వువచ్చింది. ఆడపిల్లలతో స్నేహం చెయ్యడంలో ఏనాడో చిన్నప్పుడు బొప్పికడితే, ఆ గుణపాఠం ఈనాటికి ఇప్పుడు సైడుకాల్వలో పడ్డాక బొప్పి కట్టాక అర్థం అయినందుకు, ఇంత ఆలస్యం అయినందుకు సుబ్బారావుకి నవ్వువచ్చింది. చేత్తో నుదుటిమీది బొప్పిని తడుముకొన్నాడు. అది ఇంతింతవటు డింతైనమాదిరిగా పెద్దదవుతోంది. కొద్దిగా బాధపెడుతూంది. ఇందాకల గడ్డం గీసుకొంటున్నప్పుడు గంటుపడితే పటిక అద్దగానే చురుక్కుమన్నట్టు క్షణక్షణం చురుక్కుమంటూ బాధపెడుతూంది. ఆ బాధలో కష్టంకాక సుఖాన్నే సుబ్బారావు అనుభవిస్తున్నాడు. సుఖం అనుభవిస్తూ సుబ్బారావుదగ్గరగా నవ్వాడు.

సైడుకాల్వలో పడ్డంచేత బట్టలన్నీ బురదయ్యాయి. స్వెట్టరు మరీను; సుబ్బారావు అది విప్పేశాడు. బట్టలు విప్పేసి గావంచాకట్టుకొని నూతి దగ్గరకి వెళ్ళి సుబ్బారావు తనభయాలని కడిగేసుకొన్నాడు.

సుబ్బారావు మనస్సులో మరకలుపోయేటట్టు పాత జీవితాన్ని ఉతుక్కున్నాడు.

అతడు పరిశుభ్రంగా బట్టలువేసుకొని తలదువ్వుకొని పౌడరద్దుకొనిబొప్పితడుముకొని రాఘవస్వామినిసుబ్రమణ్యాన్ని, సీతాపతిని, అనంతరావుని, జీవితాన్ని, లోకాన్ని, అందరినీ, అంతటినీనవ్వుతూ ఎదుర్కొనడానికి..,బయట కొచ్చాడు.